

Stårup.

(1483: Stardrup).

Betydningen er her uvis. Andre Starupper og Stårupper er sat i forbindelse med det gammeldanske »stath« og vestnordiske »sto« = landingsplads, men der har næppe nogen sinde været landingsplads ved den meget beskedne Stårup å.

Lovrup.

(1493: Lowerup).

Forleddet er muligvis det gammeldanske mandsnavn Laghi, men det kan ikke udelukkes, at der er tale om det gamle tillægsord »lof« = skrånende. Både Sr. og Nr. Lovrup ligger jo på svagt skrånende terræn ned mod Holsted å.

Navnet kan dog muligvis også stamme fra et gammelt navn for Holsted å. Æn Gør, hvor betydningen af ordet »gør« ikke kendes. Gørding skulle herefter betyde: Bostedet ved Æn Gør. Tidligere mente man, at Gørding skulle udledes af personnavnet Gyrthr - og altså betyde: Gyrthrslægstens bosted.

Bjerndrup

(Byerndrup i 1385).

Forleddet kommer fra Bjørn, gammeldansk Biorn, vestnordisk Bjorn. Sandsynligvis skal det opfattes som et mandsnavn og ikke et dyr enavn. Stednavnet betyder da Bjørns udflytterbygd.

Gørding.

(1330: Gyring)

Navnet er en afledning af gammeldansk og vestnordisk »gor«, der egentlig betyder halvfjordøjet føde, tarmindehold. Ordet er også kendt i jysk dialekt hvor det betyder slimet, dyndet stof. I stednavne betyder ordet sikkert dynd. Gørding skulle herefter betyde: Bostedet ved det dyndede, sumpede område. Ak ja; allerede i jernalderen var vore gæve forfædre klar over, at der nogle steder kunne være problemer med byggegrunden!

Tange.

(1499: Tonghe. 1510 Thong).

Navnet kan stamme fra to ord: Tunge, vestnordisk »tunga«, som i stednavne bruges om et smalt, spidset udløbende stykke jord eller en fremspringende højde på lavere terræn. Der kan også være tale om ordet tang, vestnordisk »tangi«, der specielt i Jylland er brugt om et stykke jord, der løber ud i en spids og er omgivet af grøfter eller gærder. Landsskabsmæssigt passer det sidste bedst, men rent lydæssigt må det første foretrækkes.

Hessellund.

(1300-tallet: Hæsælund).

Efterleddet er gammeldansk »lund«, vestnordisk »lundr« = lille skov. Et oprindeligt naturnavn, der i stednavne er blevet anvendt helt op til vor tid. Forleddet kommer af vestnordisk »hasl« = hassel.

Ilsted.

(1385: Ygylstet).

Forstavelsen stammer sikkert fra gammeldansk »ikil« eller »ighla« = igle. Ilsted skulle herefter betyde: bostedet, hvor der er igler.

Der er også mulighed for, at forleddet il- skal tolkes som »ighul« = pindsvin. Men Ilsted ligger trods alt ved et vandløb, og igler er som bekendt vanddyr. Angående Ilsted å: Når man i dag betragter dette lille, stærkt mishandlede vandløb kan det være svært at forestille sig, at vandløbet i årtusinder har været den kulturelle livsnerve i det område, der nu hedder Bramming kommune. En jættestue og talrige grav høje - de fleste nu sløjfede - kanter denne å, og de to jernalderlandsbyer Bramming og Ilsted var placeret her. Ikke underligt, at »strømmen« i kommunens våben repræsenterer Ilsted å!

Endelserne -rup, -trup, -strup og -drup.

Disse endelser stammer alle fra thorp, der er det hyppigste efterled i danske stednavne. Det vestnordiske »thorp« betyder både gård og skare, og navnetypen har bredt sig i Danmark i vikingtiden. Her betød thorp en udflytterby med beskedent jordareal, anlagt på de eksisterende adelbyers marker.